

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1670/2022
20.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Лекић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и утврђења радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 91/22 од 28.01.2022. године, у седници одржаној 20.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 91/22 од 28.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Ваљеву П1 237/21 од 15.11.2021. године, ставом првим, изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење туженог бр. .. од 23.02.2021. године као незаконито. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужиља засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 08.02.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљу врати на рад и распореди је на послове радног места које је обављала пре престанка радног односа „ББ“ или на пословима који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима, стеченим радом код туженог.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 91/22 од 28.01.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је делимична пресуда Основног суда у Ваљеву П1 237/21 од 15.11.2021. године, у ставу првом, другом и делу става трећег изреке којим је обавезан тужени да тужиљу врати на рад на послове које је обављала пре престанка радног односа – ББ и у том делу одбијена као неоснована жалба туженог. Ставом другим изреке, укинута је делимична пресуда Основног суда у Ваљеву П1 237/21 од 15.11.2021. године у преосталом делу става трећег изреке, којим је обавезан тужени да тужиљу врати и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима, стеченим радом код туженог и тужба тужиље у том делу одбачена.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12) наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. тачка 2) ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог закљученим уговором о раду број ..., засновала радни однос на одређено време од 30.01.2018. године до 30.04.2018. године, за обављање посла „ББ“, који су систематизовани под редним бројем ..., група сложености 9. Анексом уговора о раду број ... од 01.05.2018. године, тужили је породужен радни однос на одређено време до 30.06.2018. године. Анексом уговора о раду од 22.06.2018. године извршена је измена тачке 2. основног уговора о раду тако да је тужила у радном односу на одређено време до 31.08.2018. године, због потребе реализације пројекта по уговору број ..., а затим, за период од 01.09.2018. до 31.03.2020. године, по основу више закључених Анекса уговора о раду, због потребе реализације пројекта по уговору број .. (Анекси уговора о раду од 29.08.2018. године, 20.12.2018. године, 12.03.2019. године, 17.04.2019. године, 26.08.2019. године, 25.11.2019. године и 29.01.2020. године), а након тога по основу више закључених Анекса уговора о раду, због потребе реализације пројекта по уговорима број ..., .. и .. (Анекси уговора о раду од 23.03.2020. године, 25.05.2020. године, 23.07.2020. године, 26.08.2020. године, 14.09.2020. године, 20.10.2020. године, 26.11.2020. године, 08.12.2020. године и 26.01.2021. године) за период од 01.04.2020. године до 28.02.2021. године. Оспореним решењем туженог од 23.02.2021. године тужили се отказује уговор о раду на одређено време, због истека рока на који је заснован уговором о раду од 30.01.2018. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење туженог од 23.02.2021. године незаконито, због чега је поништено и утврђено да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим

запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Сагласно наведеном, за примену цитираних законских одредаба потребно је имати у виду да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на пословима (чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду), укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. За преображај радног односа је довољно да запослени ради још пет радних дана по истеку 2 године (24 месеца) као у конкретном случају.

У конкретном случају тужила је са туженим закључила уговор о раду на одређено време и више анекса уговора о раду за период дужи од две године непрекидног рада у коме је обављала исте послове. Стога је правилан закључак нижестепених судова да је, у смислу одредбе члана 37. ст. 1. и 6. Закона о раду, дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, због чега је усвојен тужбени захтев (како је то опредељено тужбеним захтевом). Стога су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужила засновала радни однос на одређено услед повећаног обима посла и реализације пројекта туженог по више закључених уговора у смислу одредбе члана 37. став. 4. тачка 2) Закона о раду су ирелевантни. По оцени Врховног касационог суда наведена оклоност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиле на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиле, а за супротно тужени није пружио доказе.

Ревизијски наводи којима се указује да су нижестепене пресуде нејасне јер судови не дају разлоге из којих су утврдили да је тужила у радном односу на неодређено време почев од 08.02.2020. године без утицаја су. У конкретном случају је тужила радни однос на одређено време засновала уговором о раду за период од 30.01.2018. до 30.04.2018. године, који је продужаван касније закљученим анексима уговора о раду, између осталог и анексом уговора о раду број .. од 25.11.2019. године, којим је тачка 2 основног уговора измењена тако што је уговорено да је тужила у радном односу на одређено време од 01.12.2019. године до 31.01.2020. године. Како је тужила истеком времена на које је овај анекс уговора о раду закључен, закључењем новог анекса уговора о раду наставила да ради најмање пет радних дана, то су се 08.02.2020. године као првог радног дана након истека петог радног дана у наставку рада стекли услови из члана 37. став 6. Закона о раду.

Како су нижестепени судови утврдили да је тужиле радни однос прерастао у радни однос на неодређено време почев од 08.02.2020. године (у складу са тужбеним захтевом), а тужила тражила да се поништи спорно решење туженог од 23.02.2021.

године, то је, с обзиром да је тужиљи незаконито престао радни однос код туженог, правилна побијана одлука и у делу за поништај решења којим је тужиљи отказан уговора о раду.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић